

Een pakkend verhaal dat tot nadenken stemt!

Angie Fenimore groeit op in een probleemgezin. De moeilijkheden begonnen reeds bij de grootouders aan beide zijden: zij waren overdreven streng en er was een enorm gebrek aan koesterende liefde.

Haar moeder was 17 toen zij huwde. Zij was niet opgewassen tegen het moederschap. Zij ontvlucht haar verantwoordelijkheid en verwaarloost haar twee kinderen. Zij gaat in therapie maar dat helpt niet, integendeel : na een ruzie met haar man verlaat zij de ouderlijke woning ,zogezegd voor drie maanden. Dit is een schok voor Angie en zij beseft dat dit het begin is van alle ellende. En inderdaad na die drie maanden beslist de moeder om het gezin definitief te verlaten en laat ook haar kinderen in de steek.

Haar vader begint te drinken en het gezin geraakt helemaal ontwricht. Zo komt zij als jong meisje in contact met drugs. De nieuwe relaties die haar vader aangaat brengen haar op de koop toe in een milieu waar zij wordt misbruikt. Zij houdt er een blijvend trauma aan over. Regelmatig is zij zwaar depressief. Dat leidt tot zelfmoordneigingen.

Zij huwt met Richard, een geduldige en hardwerkende echtgenoot. In deze relatie kan zij echter haar evenwicht niet terugvinden, spijs de twee kinderen die uit het huwelijk voortkomen. Zij beseft dat zij als echtgenote en moeder tekort komt. De chronische zenuwzinkingen houden aan en uiteindelijk wordt het haar allemaal teveel. In haar afscheidsbriefje schrijft zij dat zij van haar echtgenoot en haar twee kinderen houdt, maar dat zij er niet meer tegen kan en dat het niet hun schuld is. Er zit namelijk een heleboel fout in haar .Tenslotte vraagt ze dat zij het zouden begrijpen.

De enige manier om aan die onhoudbare toestand te ontsnappen is dus zelfmoord. Zij probeert haar polsen door te snijden , maar dat mislukt. Zij probeert het dan maar met een overdosis pillen.

Zij voelt zich uit haar lichaam wegglijden en verblijft in een soort tussenzone. Zij vraagt zich af of ze nu wel dood is! Inmiddels beleeft zij zeer gedetailleerd haar geboorte en voelt zij de eerste liefde van haar moeder. Verder herbeleeft zij tot in de kleinste bijzonderheden haar jeugd, met alle details die zij allang vergeten was! Zij voelt vooral de reacties van haar vrienden en vriendinnetjes op alles wat zij deed. Hoe dichter zij bij het einde van haar levensoverzicht komt, hoe sneller de beelden voorbijflitsen. Uiteindelijk heeft zij gans haar 27 jarig leven, tot op de moment dat zij daar op de bank ligt, aanschouwd. Dan komt alles abrupt tot stilstand.

Zij bevindt zich in een pikdonkere omgeving. Het is niet alleen zwartheid en afwezigheid van alle licht, het is een eindeloze leegte.

Rechts van haar ziet zij enkele pubers staan in zwarte kledij. Hun gezicht is zonder uitdrukking . Hun ogen zijn dof en zonder begrip of warmte. Zij zeggen geen woord en keren zich van haar af. Zij staan daar in een gedachteloze verdoving.

Opeens wordt zij verder het donker in getrokken door een onzichtbare kracht: sneller dan een vliegtuig, maar zonder de lichamelijke gevolgen te ervaren en zonder last te hebben van de zwaartekracht. Zij heeft geen gevoel van temperatuur , noch enig tijdsbesef. Juist voor zij tot stilstand komt ziet zij een massa mensen. Zij bevindt zich in een toestand van enorme gevoeligheid: dit donker leeft en bestaat uit een vorm van intelligentie die puur negatief is, zelfs kwaadaardig! Zij voelt een wurgende angst en beseft dat dit de hel is. Mannen en vrouwen van alle leeftijd zwerven over de vlakke, maar geen kinderen. Het donker komt uit hun binnenste en straalt naar buiten in een aura die zij kan opvangen. Er wordt gecommuniceerd met gedachten die klinken als een geroezemoes. Naast haar zit een man gehurkt op de grond. Hij straalt niets uit, zelfs geen zelfmedelijden. Hij is volkomen leeg en zit maar te wachten. Zij beseft dat die man daar al eeuwen zit te rotten! Het dringt ook tot haar door dat al deze mensen zelfmoord hebben gepleegd. De mogelijkheid om kennis te verwerven is eindeloos: het volstaat in haar gedachte een vraag te vormen of een bepaalde kant op te kijken. Zij begint zich steeds eenzamer te voelen: hier kunnen geen contacten gelegd worden. Het is een plaats waar alle hoop U verlaat. Zij komt ook tot het besef dat ze hier wel eens onvoorstelbaar lang zou kunnen verblijven.

Dan hoort zij een stem met een ontzagwekkende kracht: een stem met een enorme woede, maar ook met een krachtige liefde, die haar vraagt: “Is dit wat gij wilt?”

De stem komt uit een speldepuntje van licht dat met elk woord sterker wordt, tot het als een stralende maar niet verblindende zon rondom haar schijnt. Het licht komt echter niet over de grens van het donker. Zij weet honderd procent zeker dat zij zich in de aanwezigheid van God bevindt. Dan ziet zij de heldere gloed van een gestalte in golvende gewaden van een adembenemende witheid. Hij lijkt wel uit licht te bestaan dat pure liefde uitstraalt. Geen van de andere mensen zijn zich bewust van deze aanwezigheid. Tenslotte antwoordt zij op zijn vraag : “Maar mijn leven is zo moeilijk...”

Op dat moment beseft zij de aanwezigheid van een ander figuur die ook bij haar was tijdens haar levensterugblik. Zij voelt het allesomvattend begrip van deze figuur voor al haar moeilijkheden. Dat had zij nooit verwacht, dat iemand zoiets zou kunnen beseffen, laat staan begrijpen! Zijn grootste verlangen is haar te helpen. Op dat moment beseft zij wat de Verlosser had gedaan om haar te redden. Zij had het nooit echt geloofd, bij gebrek aan vertrouwen. Door haar beproevingen was zij zich gaan vastklampen aan haar verdriet. Zij had zijn troost en steun nooit echt aanvaard.

Dan ziet zij hoe Vader en Zoon met elkaar communiceren: de Zoon als de volmaakte Rechter die haar behoefte aan barmhartigheid kent. Het menselijk lijden op aarde is niet zonder betekenis: menselijke groei komt voort uit de meest tragische omstandigheden. Dat zijn de lessen van het leven! Meteen beseft zij ook het belang van de bijbel dat een leerboek is, maar God is de leraar.

Op dat moment ontvangt zij pure kennis van de Vader en de Zoon die precies dezelfde dingen meedelen op dezelfde moment! Alsdan wordt zij zich pijnlijk bewust van het lijden dat zij haar gezin en anderen aandoet. Door een eind te maken aan haar leven is zij het die het netwerk van contacten verbreekt tussen de mensen die allemaal met elkaar verbonden zijn. Zo stelt zij vast dat wat haar oudste zoon met zijn leven voorheeft afgebroken wordt door haar vlucht. Zijn verdriet om haar dood zou alle hoop en goedheid in hem vernietigen. Zij stelt vast dat haar jongste zoon een groot risico had genomen door te kiezen om via haar op de wereld te komen! Het wordt haar duidelijk dat zij hem al kende vóór haar geboorte! Op deze wijze krijgt zij nog veel meer te zien.

Ondertussen vraagt zij zich af hoe het komt dat bijvoorbeeld de man die neergehurkt naast haar zit helemaal afgesloten blijft van het Licht. Er wordt haar gezegd dat bereidheid tot aanvaarden de reden is. Zij stelt ook vast dat niet alle wezens alleen in zichzelf staan te mompelen: dus staan zij enigszins open voor andere wezens; welke wezens kan zij echter niet zien.

Zij ontwaart ook hoe goed en kwaad zich verspreiden: zoals uit het zaad bloemen of onkruid zich vermenigvuldigen, zo is liefdevol gedrag de aanzet tot meer liefde of omgekeerd. Het is een niet eindigende kringloop. En zij ziet dan hoe dit zeer concreet in haar leven tot dusverre plaats heeft gehad.

Ook ontdekt zij hoe de mens drie aspecten heeft: naast lichaam en geest is er in ieder mens een kern van licht of donker. Gans het menselijk gedrag resulteert in minder of meer licht: minder of meer goedheid. Door onze menselijke beperktheid vatten we de draagwijdte van deze kern onvoldoende. Maar onze geest kan dit vermogen vergroten door liefde te geven. Het is een energie die ofwel alsmaar toeneemt ofwel alsmaar afneemt. Zo kan een mens afglijden naar een enorme geestelijke duisternis. Op die manier kreeg zij een volledig inzicht in haar toestand.

Zij stelt vast dat zij meer en meer in een prachtig licht verblijft en ondergedompeld wordt in pure liefde en kennis die alles onthult. Haar spirituele ogen gaan open en in de duisternis ziet zij een andere dimensie. Eerst voelt zij een aanwezigheid door het licht dat op haar afstraalt, dan ziet zij overal wezens van licht. Zij weet dat die wezens de mensen in de wereld helpen, als die er ontvankelijk voor zijn.

Hoewel hemel en hel bepaalde dimensies zijn, is het op de eerste plaats een geestestoestand waar we zelf verantwoordelijk voor zijn of die we zelf scheppen. Zo beseft zij dat zij allang voordat zij doodging zowel in de hemel als in de hel was geweest, zonder het zich echt te realiseren. Maar bij het doodgaan wordt deze toestand volkomen duidelijk.

Des te meer licht zij accepteert, des te minder maakt zij deel uit van de duistere plaats en zweeft boven de donkere vlakte naar het gebied van de lichtende wezens. Op dat moment beseft zij dat zij op het punt staat om terug te keren naar haar aardse leven.

Het laatste inzicht dat tot haar doordringt is dat de oorlog tussen licht en donker op aarde zo hevig wordt, dat de wereld wordt voorbereid op de Wederkomst van Christus , om te vermijden dat teveel mensen in de diepe duisternis zouden wegzakken. Wanneer dat staat te gebeuren, krijgt zij niet te horen. Op dat moment stuwt een sterke energiestroom haar terug in haar lichaam op de bank, waar zij onmiddellijk haar pijnlijke lichamelijke toestand ervaart.

Wanneer haar verbijsterde echtgenoot haar zo aantreft, lukt het haar hem de wanhoopsdaad te vertellen alsook de hele belevenis. Zij herstelt langzaam en vindt de kracht om met gevende liefde verder te leven. Zij beseft echter hoe zij door haar donkere kant misleid werd om zagezegd uit liefde zelfmoord te plegen. In feite was het ijdelheid omdat zij geen hulp aanvaardde. Haar levenshouding verandert, maar de problemen verdwijnen niet : de depressies komen terug. Alleen reageert zij nu anders : enerzijds zoekt zij steun in gebed en bij goede vrienden,anderzijds vindt zij een goede therapeut die haar volkomen begrijpt en voor een passende begeleiding zorgt.

Omdat zij nu openstaat voor Gods licht verandert zij helemaal:zij kan nieuwe uitdagingen aan met hoop en vertrouwen. Maar zij vindt vooral rust en vrede omdat zij weet dat het leven goed is, los van alles waar we doorheen moeten. De dood is een overgangsstadium dat ons verlost van onze pijn. Voor haar is het leven een gave van God : hij steunt ons en geeft ons moed, maar we moeten voor hem openstaan om hem te horen. Hij zendt boodschappen, mensen en geesten die ons kunnen helpen, als we ze maar herkennen.

Angie Fenimore : “DE DUISTERNIS VOORBIJ”

“Op de drempel van de hel : de “andere” bijnadoodervaring”

Uitgeverij Bruna – Utrecht , 1995 - 130 blz

Stan Michielsens